

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญมาก ชาวโลกมากกว่าหนึ่งพันล้านคนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ เป็นภาษาที่สองและเป็นภาษาต่างประเทศ 60% ของรายการวิทยุเป็นภาษาอังกฤษ 70% ของจดหมายทั่วโลกจำหน่ายเป็นภาษาอังกฤษ 85% ของการใช้โทรศัพท์ระหว่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ และ 80% ของข้อมูลในคอมพิวเตอร์หลายร้อยเครื่องทั่วโลกเป็นภาษาอังกฤษ (John Naisbitt, 1993) วิวัฒนาการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจึงได้มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอยู่ตลอดเวลาตามกระแสความต้องการของสังคม และตามพัฒนาการของวิทยาการเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา ทั้งนี้เพื่อให้คนไทยมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสาร ตลอดจนเลือกสรรและใช้ประโยชน์จากสารสนเทศที่มีอยู่มหาศาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ หลักสูตรภาษาอังกฤษในปัจจุบัน จึงได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม (Socio-Cultural Functions) และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความโดยใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ (Cognitive Linguistic Functions) การจัดการกรรมการเรียนการสอนเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-Centered) โดยใช้สื่ออุปกรณ์ที่หลากหลาย และวิธีการวัดและประเมินผลที่เหมาะสม สอดคล้องครอบคลุมวัตถุประสงค์ของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

อย่างไรก็ตามการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมา ยังถือว่าไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร นักเรียนส่วนใหญ่ มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ เนื่องจากสภาพการจัดการเรียนการสอนที่ไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง และไม่ตรงตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ โดยยังคงเป็นการเรียนการสอนที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง ครูเป็นผู้บอกอธิบายความรู้เน้นการท่องจำมากกว่าการปฏิบัติจริง อีกทั้งการวัดและประเมินผลและการเรียนการสอนมักจะแยกออกจากกัน ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กัน ไม่มีการประเมินผลในระหว่างการเรียนการสอนเพื่อนำมาพัฒนาการเรียนการสอน และพัฒนาผู้เรียนให้ถึงขีดสุดตามศักยภาพของแต่ละบุคคล มีแต่การวัดและประเมินผลเมื่อสิ้นสุดกระบวนการเรียนการสอนเพื่อนำผลมาตัดสินผลการเรียนของผู้เรียน โดยเน้นวัดเฉพาะความรู้

ความจำมากกว่าทักษะการปฏิบัติและการนำไปใช้ ทำให้ผู้เรียนขาดโอกาสแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ขาดความสามารถในการใช้กระบวนการคิด วิเคราะห์ วิวิจารณ์ และสังเคราะห์ที่ลึกซึ้ง (กรมวิชาการ, 2539, หน้า 1) และขาดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายในสถานการณ์จริง

เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว จึงจำเป็นต้องมีการปฏิรูปการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลใหม่ให้ประสานเกี่ยวโยงไม่แยกออกจากกัน วิธีการประเมินโดยการจัดทำแฟ้มสะสมงาน หรือ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงาน (Portfolio Assessment) ซึ่งหมายถึง การรวบรวมผลงานของผู้เรียน เพื่อแสดงถึงความพยายาม ความก้าวหน้า และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของผู้เรียน โดยผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมในการเลือกผลงาน ทำความเข้าใจเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหา แสดงเกณฑ์การตัดสินใจ รวมทั้งแสดงหลักฐาน การสะท้อนความคิดเห็นต่อผลงานนั้น ผลงานที่ผู้เรียนเลือก รวบรวมและแสดงความคิดเห็นไว้ จะเปิดโอกาสให้เกิดการประเมินผลการเรียนรู้ที่แท้จริง ซึ่งผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลงาน ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงขั้นตอนสุดท้าย ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจัดการเกี่ยวกับภาระงานเรียนของตนเองได้ดีขึ้น และเป็นผู้นำการเรียนของตนเองได้ (เสริมศรีไชยศร, 2539, หน้า 11-12) อีกทั้งช่วยให้ครูผู้สอนรู้และเข้าใจถึงความแตกต่างของผู้เรียนรายบุคคล สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนองต่อความต้องการของผู้เรียนแต่ละคนได้

จะเห็นว่าผลงานสะสมของผู้เรียนเป็นการแสดงถึงการเรียนการสอนและการประเมินผล อันเป็นส่วนหนึ่งของมันและกัน โดยไม่แยกจากกัน กล่าวโดยสรุปการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงาน ไม่ได้หมายถึงการประเมินผลเพียงอย่างเดียว แต่รวมถึงการกำหนดหลักสูตร ตลอดจนการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องและเอื้อต่อการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงาน โดยใช้กรอบการออกแบบการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงาน (Portfolio Designing Framework) ซึ่งประกอบด้วย การกำหนดจุดประสงค์ปลายทาง จุดประสงค์นำทาง กิจกรรมการเรียนรู้ ชิ้นงาน เครื่องมือและเกณฑ์ กล่าวคือ ในขั้นตอนแรกนั้นผู้สอนต้องออกแบบการประเมินผลนั้น โดยกำหนดวัตถุประสงค์ปลายทางหรือสมรรถภาพหลักของผู้เรียนที่ต้องการให้เกิดขึ้นในรายวิชาที่สอน จากนั้นก็กำหนดวัตถุประสงค์นำทาง หรือสมรรถภาพย่อยเพื่อใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องและเอื้อต่อการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงาน กิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวต้องมีลักษณะ

ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกเนื้อหา และกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ลงมือปฏิบัติจริง ใช้ความคิดจริง มีประสบการณ์ตรงในการศึกษาหาความรู้ ตลอดจนรู้จัก ตรวจสอบเพื่อหาข้อเด่น ข้อบกพร่องของวิธีการและผลงาน เพื่อพัฒนาปรับปรุงงานเป็นนิสัย และมีวิสัยทัศน์เชิงบวกต่อตนเอง (สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ, 2540, หน้า 5) นอกจากนี้กิจกรรมนั้นต้องมีความหมายต่อผู้เรียน เป็นสิ่งที่ผู้เรียนสนใจและเกี่ยวข้องหรือประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันของผู้เรียนและต้องมีลักษณะที่เน้นคุณภาพของกระบวนการและคุณภาพของผลผลิต (เสริมศรี ไชยศร, 2540, หน้า 3-4) ซึ่งต้องมีชิ้นงานหรือหลักฐานการทำงานหรือผลงานต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบการทำงานหรือผลงานโดยตัวผู้เรียนและครูผู้สอน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับลักษณะดังกล่าววิธีหนึ่งคือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการเรียนการสอนภาษาโดยรวม (Whole - Language Approach) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนภาษาแนวใหม่แนวหนึ่งที่เชื่อว่า ภาษาคือ การสร้างสรรค์และสื่อความหมายกับตัวเองและบุคคลรอบข้าง การพัฒนาภาษาไม่มีการเรียงลำดับความยากง่าย หรือก่อนหลังของทักษะย่อย ซึ่งได้แก่ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพราะโดยธรรมชาติของภาษา ทักษะทั้งสี่ต่างพัฒนาสอดคล้องสัมพันธ์กัน (Rigg, 1991, p. 526) การเรียนรู้ภาษาจะเกิดขึ้นได้เมื่อเรียนจากความหมายโดยรวมไปสู่ องค์ประกอบย่อยของภาษา เรียนจากการใช้ภาษาจริง และเรียนในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน (Goodman and Goodman, 1987) ให้มีความสำคัญกับความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกสิ่งที่ต้องการเรียนหรือสนใจ

สิ่งที่สำคัญมากสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการเรียนการสอน ภาษาโดยรวมนี้คือ การเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยการพัฒนามุ่งเน้นการสร้างแรงจูงใจให้ นักเรียนมีความกระตือรือร้น สนุกสนานจนพัฒนาความสนใจในการรู้หนังสือขึ้นภายในตนเอง ในที่สุด อีกทั้งยังต้องพัฒนากลวิธีการเรียนแบบอภิปัญญา (Metacognition) ซึ่งเป็นกลวิธีการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เช่น การควบคุมกระบวนการคิดเพื่อความเข้าใจในการอ่าน การตรวจสอบความเข้าใจของตน การคาดเดา ทำนายและปรับสมมติฐาน ซึ่งก็หมายถึง การวางแผน การตรวจสอบ ทดสอบ แก้ไข และประเมินกลวิธีที่ใช้ขณะที่อ่าน ผู้อ่านที่มี ประสิทธิภาพจะรู้ได้ทันทีว่าขณะใดเริ่มมีปัญหาในการอ่านและรู้ว่าควรจะทำอย่างไร ในขณะที่ผู้อ่านที่ขาดประสิทธิภาพจะขาดทักษะด้านนี้ ฉะนั้นจึงจำเป็นมากที่จะต้องพัฒนากลวิธีนี้ให้นักเรียน

การเขียนสะท้อนความคิดเห็นของผู้เรียน (Metacognitive Reflection) เป็นวิธีการหนึ่ง ที่ช่วยให้ทราบถึงพัฒนาการทางการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองของผู้เรียน เพราะเป็นการสะท้อน การทำงานไม่ว่าจะเป็นการวางแผน วิธีการทำงาน ระยะเวลาทำงาน ความรู้สึก ความต้องการ ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ จุดเด่น จุดด้อย ตลอดจนวิธีการแก้ไขปัญหาของผู้เรียน เป็นวิธีการฝึก ให้ผู้เรียนรู้จักคิด ตรวจสอบ วิเคราะห์การเรียนรู้ของตนเอง และเป็นวิธีการที่เน้นให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้ การตีความหมายและเป็นกลวิธีที่เป็นประโยชน์เพื่อนำมาใช้ในการค้นคว้าหาความรู้ ดังนั้นการที่ได้ทราบถึงวิธีการเรียนรู้ ตลอดจนเจตคติและความคิดเห็นอื่น ๆ ของผู้เรียนนับว่ามี ความสำคัญ และมีประโยชน์มากสำหรับการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน การให้ผู้เรียนเขียน สะท้อนความคิดเห็นสามารถทำได้โดยการให้ผู้เรียนเขียนตอบคำถามลงในแบบฟอร์มแสดง ความคิดเห็นตามกรอบที่ครูกำหนด เช่น นักเรียนได้คุณค่าอะไรบ้างจากการทำงานหัวข้อนี้ อะไรคือจุดเด่น จุดด้อยของงานชิ้นนี้ ถ้าให้มีการเปลี่ยนแปลงจะเปลี่ยนแปลงอย่างไร และ ทำไม เป็นต้น หรือให้เขียนโดยอิสระ โดยในระยะเริ่มแรกหรือก่อนเขียนครูต้องอธิบายชี้แจงให้ ชัดเจน พร้อมทั้งยกตัวอย่างงานเขียนสะท้อนความเห็นเพื่อให้นักเรียนเข้าใจและสามารถสะท้อน ความคิดเห็นได้ตรงประเด็น หลังจากนั้นให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนเพื่อแลกเปลี่ยนกันอ่านแล้วให้ ข้อคิดเห็นซึ่งกันและกัน การแลกเปลี่ยนกันอ่านงานเขียนสะท้อนความคิดเห็นนี้ถือว่าเป็นการ พัฒนาทักษะการอ่านนอกเหนือจากการอ่านเนื้อเรื่องที่ครูกำหนดให้แล้ว ยังเป็นการส่งเสริม การอ่านและการเขียนที่มีความหมาย จะเห็นว่าการเขียนสะท้อนความคิดเห็นของผู้เรียนเป็น การพัฒนาความคิดของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนเป็นผู้มีพลังในการคิดก็จะสามารถแก้ปัญหาและ เป็นผู้สร้างความรู้ได้ด้วยตนเองในที่สุด

นอกจากนี้การเรียนการสอนภาษาโดยรวมยังเน้นกิจกรรมที่มีความหมาย (Meaning – Centered) กิจกรรมการเรียนการสอนต้องมีความหมาย เกี่ยวข้องกับผู้เรียนซึ่งผู้เรียนสามารถนำ ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ การสอนแนวนี้เน้นการอ่านที่มีความหมายโดยเน้นการรู้เรื่อง ทั้งหมดในภาพรวมมากกว่าการรู้เรื่องเป็นส่วน ๆ เช่นเดียวกันกับการเขียน คือ เน้นการเขียนเรื่อง ทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นการเขียนตามคำบอก หรือเขียนด้วยตนเอง ความคุ้นเคยกับการอ่านและ การเขียนอย่างมีความหมาย จะช่วยให้ผู้เรียนเริ่มใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ตามตัวอย่าง กล่าวคือ ผู้เรียนจะเขียนภายในรูปแบบต่าง ๆ ตามที่ตนได้อ่านมา นักเรียนจะเรียนรู้ความหมาย ของคำศัพท์จากบริบท และต่อมาจะเรียนรู้โครงสร้างคำ วลี ประโยค และการสะกดคำได้ในที่สุด (Wood and Algozzine, 1994, อ้างใน ผจงกาญจน์ ภูวิภาดาวรรณ, 2540)

ผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้กล้าใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิดหรือข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างอ่านเขียนถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย การสอนตามแนวการสอนภาษาโดยรวมนี้ได้แพร่หลายไปในหลายประเทศทั่วโลก และเป็นที่ยอมรับทั้งในด้านทฤษฎีการเรียนรู้และในทางปฏิบัติว่ามีประสิทธิภาพในการสอนอ่านเขียน ซึ่งประเทศออสเตรเลีย อังกฤษ แคนาดา อเมริกา สิงคโปร์ และนิวซีแลนด์ก็สอนอ่านเขียนด้วยวิธีนี้ (Goodman, 1986) ผู้เรียนจะได้ฟัง พูด อ่าน และเขียน ประโยค ข้อความ เรื่องเล่า นิทาน ข่าว ป้ายข้อความ จดหมาย โคลง กลอน เพลง หรือบทความอื่น ๆ ที่ผู้เรียนสนใจ เกี่ยวข้องกับผู้เรียน และเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน โดยทำความเข้าใจเนื้อเรื่องทั้งหมดในภาพรวมด้วยการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์จากบริบท และ การใช้กลวิธีอภิปัญญา จากนั้นการเติมคำในช่องว่าง ตาราง หรือแบบฟอร์ม การตอบคำถาม การสรุปใจความสำคัญในรูปแบบต่าง ๆ หรือการเขียนตามรูปแบบของเรื่องที่อ่าน จะเป็นสิ่งวัดความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถในการเขียน ซึ่งเป็นหลักฐานสำคัญที่ผู้เรียนสามารถเก็บสะสมไว้ในแฟ้มสะสมงานเพื่อแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางด้านทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาโดยรวมนี้ถือเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นคุณภาพของกระบวนการและคุณภาพของผลผลิต เพราะมีชิ้นงานหรือผลงานต่าง ๆ ที่เป็นหลักฐานสำคัญในการประเมินกระบวนการและผลงานการเรียนของผู้เรียน ตลอดจนเป็นหลักฐานสำหรับการประเมินในขั้นสุดท้าย หรือเพื่อเสนอต่อผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจอื่น ๆ

เมื่อได้ผลงานการเรียนซึ่งเกิดจากการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงานแล้ว นักเรียนจะต้องประเมินชิ้นงานของตนเอง เพื่อนประเมิน และครูประเมิน จากนั้นนักเรียนประเมินปรับปรุงและพัฒนาชิ้นงาน นักเรียนเลือกชิ้นงานและสะท้อนความคิดเห็นต่อชิ้นงานและจัดทำแฟ้มสะสมผลงาน หลังจากนั้นนักเรียนจัดส่งแฟ้มสะสมผลงานเพื่อการประเมินขั้นสุดท้าย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องสร้างเครื่องมือการประเมินผลหรือเกณฑ์การประเมินชิ้นงานหรือผลงานเหล่านี้ เพื่ออธิบายถึงสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนรู้ของผู้เรียน เครื่องมือในการให้คะแนนที่นิยมใช้กันมากในการประเมินผลตามสภาพจริง คือ rubrics (Rubrics) ซึ่งหมายถึง เครื่องมือในการให้คะแนน (Scoring Tool) ที่มีการระบุเกณฑ์ (Criteria) ประเมินชิ้นงาน และคุณภาพ (Quality) ของชิ้นงานในแต่ละเกณฑ์ ทั้งนี้เพราะ rubrics เป็น

เครื่องมือที่ใช้ได้ทั้งสำหรับการสอนและการประเมินโดยจะช่วยพัฒนาผลงานของนักเรียน ขณะเดียวกันก็เป็นเครื่องมือในการติดตามการพัฒนาผลงานของนักเรียนด้วย เพราะนักเรียนรู้ว่า อะไรคือสิ่งที่ครูคาดหวัง และจะต้องทำอะไรถึงจะก้าวไปให้ถึงความคาดหวังนั้นได้ นอกจากนี้ ยังรู้ถึงข้อผิดพลาด สิ่งที่ต้องปรับปรุง แก้ไข ซึ่งผู้เรียนสามารถแก้ไข ปรับปรุงและพัฒนางานของตนเองได้อย่างถูกต้อง และตรงประเด็น ดังนั้นการประเมินตนเองของนักเรียนจึงถือได้ว่าเป็น การประเมินที่เชื่อถือได้เพราะเป็นการประเมินเพื่อพัฒนาปรับปรุงงานของตนเองให้ดีขึ้น และการที่ผู้เรียนได้ฝึกหลาย ๆ ครั้งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจ และสามารถประเมินผลงานได้ ไม่แตกต่างจากครูและเพื่อน เมื่อเป็นเช่นนี้ครูผู้สอนสามารถที่จะลดภาระในการตรวจงาน นักเรียนลงได้ เพราะนอกจากนักเรียนจะสามารถใช้ rubric ประเมินผลงานของตนเองแล้วยังสามารถประเมินผลงานของเพื่อนได้อีกด้วย เนื่องจาก rubric มีลักษณะที่ยืดหยุ่น ครูจึงสามารถปรับให้เหมาะสมกับการประเมินผลงานของนักเรียนที่มีความหลากหลาย และแตกต่างกันได้และที่สำคัญคือ rubric เป็นเครื่องมือที่ใช้ได้ง่ายและอธิบายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (สมศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ, 2540) จะเห็นว่า rubric เป็นสิ่งจำเป็นที่ครูทุกคนต้องพัฒนาขึ้น เพื่อสะท้อนหรือประเมินหลักสูตรและวิธีสอนของตนโดยนักเรียนต้องมีส่วนร่วมด้วย สำหรับการประเมินกระบวนการ (Process) นั้นสามารถทำได้โดยใช้แบบสังเกตการทำงานที่ครูผู้สอน เป็นผู้ออกแบบขึ้นเอง จากนั้นให้มีการจัดนิทรรศการเพิ่มสะสมงานในสัปดาห์สุดท้ายของ ภาคเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจ และเพื่อเปิดโอกาสให้ครู อาจารย์ ผู้ปกครอง และ ผู้ที่สนใจได้เข้าชมและศึกษาผลงานการเรียนรู้ของนักเรียน

การปฏิรูปการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลแบบใหม่ให้ประสานเกี่ยวโยง ไม่แยกออกจากกัน โดยวิธีการจัดทำเพิ่มสะสมงาน หรือการประเมินผลโดยใช้เพิ่มสะสมงาน ดังกล่าวข้างต้นจะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการอ่าน และการเขียนดียิ่งขึ้น ตลอดจนช่วยเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนของครูผู้สอน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่หลักสูตรกำหนดไว้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

วัตถุประสงค์ในการวิจัยในครั้งนี้มีดังนี้

1. เพื่อศึกษาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังจากใช้การ ประเมินผลโดยใช้เพิ่มสะสมงาน

2. เพื่อศึกษาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสะท้อนความคิดเห็นของผู้เรียน
3. เพื่อศึกษาความสามารถในการประเมินตนเองของผู้เรียน

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตการวิจัยมีดังนี้

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสองแคววิทยาคม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543

2. ตัวแปรที่จะศึกษา

ตัวแปรต้น การประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงาน

ตัวแปรตาม ทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสะท้อนความคิดเห็น
และความสามารถในการประเมินตนเองของนักเรียน

สมมติฐานการวิจัย

หลังจากที่ผู้เรียนได้รับการประเมินโดยใช้แฟ้มสะสมงานแล้ว ผู้เรียนมีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

การประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงาน หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการประเมินตนเองของนักเรียนซึ่งมีความสอดคล้องกันทั้งการออกแบบบทเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาโดยรวม และการประเมินผลงานที่แสดงถึงความพยายาม ความก้าวหน้าและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ได้เก็บสะสมไว้ในแฟ้มโดยดูได้จากกรอบการออกแบบการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงาน

ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับความเข้าใจตรงตามอักษรและระดับตีความ ซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนการตอบคำถามจากเรื่องี่อ่านในการทำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสะท้อนความคิดเห็น หมายถึง ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสะท้อนความคิดเห็นต่อผลงานและการเรียนของนักเรียนหลังจากการเรียนการสอนในแต่ละกรอบออกแบบประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงานแล้วจำนวนทั้งสิ้น 6 ครั้ง ซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนการเขียนภาษาอังกฤษสะท้อนความคิดเห็นของนักเรียน

ความสามารถในการประเมินตนเอง หมายถึง ความสามารถในการระบุคุณภาพงานเขียนของตนซึ่งสามารถวัดได้จากความสอดคล้องระหว่างคะแนนจากการประเมินของตนเองจากของครู และจากของเพื่อน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสองแคววิทยาคม กิ่งอำเภอดอยหล่อ จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชา อ022

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงาน
2. เพื่อเป็นแนวทางในการใช้การประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงานพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการประเมินตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา